

עד כמה פרק רביעי בכורות

עוֹבֶטֶת הַגָּאֵל. דָּבָר מוֹעֵט וְאֵל הָיָה כֵּהָן נוֹתֵן טַלֵּעַ דְּרִי שִׁמְעוֹנִי לִכְהֵן אַחֵר קָרוֹבוֹ אֶחָד כִּיּוֹן לְדִלְדִּיָּה חֲזוּיָה הָיָה נִגְאֵל כִּכְהֵן הַמַּסְמִיעַ: הֲגֵ' וְתִמְנָה מִ"ט לֹא אִמֵּר תַּמְנֵת כִּכְהוֹנֵה וְלֹא גִרָם וְתִמְנָה קִמְלָה. (ו) בְּכִיּוֹן יֵשׁ כִּהָן טוֹבֶטֶת הַגָּאֵל וּמִפֶּרֶשׁ בְּגוֹן יִשְׂרָאֵל שֶׁהִפְרִישׁ תְּרוּמָה מִכִּרְיוֹ מֵאִי

טעמאל לא אמר נמי אז טעם שהפריש
ממנו ורועה שהיו לו כבודות: **אמר**
לך תרומה. היינו טעמא דשריא טובת
הלא דידה דקדושת טבין איהו דכולי
עמאל ידעי דלג נפקא לחולין ולא אחי
האי כהן דייב אחי אמו הקטל בגיניה
למיטעי ולמנהג כהן ענין חול ולמימרא
ליתחלל על בהאי טעם דדיב ליה אחי
אמו: **אכל בני**. ממתנות כבוד: **קדושה**
דמים ניטא. דאס רגה כהן למכור
כבוד כבוד חורו ולמישי וקדשה מוכרין
לשראלי וכו' ולא נהג כהן ליה מוכר
ליתחללו בגלי ונחלדל כי היכי דעדי
כהן הילך אחי האי כהן למיטעי
ו כהן וקבר מין דגני קיין ניטא:
יפתל קדושייהו אלהרבעה וווי.
דיביט | אבי אמו | דהייט | ד' יו
ואחי למיטב כהן מנהג דחולין של
יחלס בגלי ונחלדל כדמים המפורש
במקרא ויחלס ויחלס ויחלס ויחלס

נמלא דרחומה ו' ושקל
חדא ושקיל חדא ואמר
לארץ אוכל והולך
שמואל "אין חרות ח
במי שהשמואה יצאה
באכילה אבל בנגיעה
הילכך יגדה קוצה
קטן ואי ליבא כהן קטן
ושדיא בתנורא והדר
כי הילך דלא תשתכח
כהן גדול רב נחמן ור
הוה קאולי בארבא
אתאי ההיא איתתא
טמא מת מהו שיטבו
לארץ אמר ליה רב

גדה קוזה לה חלה וואסיל לה! **כן קטן**. ולא גדול יו! מפי שהטומאה יאזה
עליו מגופו ולא עבד לקריה הרי הוא כקטן. **לא**! הרי נקט כן קטן
של ר' ראי קרי ולא טומאה מגופו ושאלותיו דרב אחאי! מפרש
הה"ד: **ברוש מלא**. מורגין! דכמה דאפשר לזכוריו מזהרם מניגע
בה מאחר שקראה לה שם: **כן גדול**. כהן שהגיע לכלל מזהב! **מן** **לנאטניו**.
לנקבים! מהו שיעבוד ויאכל פרומם חוזה **דרץ**. כלל הערב ששם:
וכי

מועט הוא ואע"ג דלג מחיר לה אלג גני שריפה מ"מ משמע דהרי
גרים מקל לפי שנה משליכה בתור אכל תרומה שלהם שריפה מן הת
שקטן לה ממנה וכן מן ושמן ועוד וכן שהתרומה הם הם שערן
דאפשר ⁽¹²⁾ לאדוריה מליגה צה מאחר שקרל עליהם שם מיוחדה וקשיא
מאס לפי שדרך להקח בו תכלית ועיני כחו שמי בקומרתם מקל פורג
מרדא שרדן צו את הפת דמשמע תשעית (דף כה.) גני דניחור דר'
הם ⁽¹³⁾ אל היל להמאר מרדא נכונה ⁽¹⁴⁾ אכל ממחרת יטול היל פור
דכסן שקלמה לבחוריה וקל המרדא תנורא שריפה אוזות האיל ש
עד לאחר אפיה גנון סופגין ודובשין ⁽¹⁵⁾ צ"ל ש"ע (פסחים דף ק.ו.)
דנשא דרדמה שריפה ומשלה בנאש בראש המרא ענמה: **פסק**
אלה היכא דליכא סתן קטן וסל ⁽¹⁶⁾ כהנהו קומות דקמני בתמכה חלה
קריבין לא"י ומתחיו חלה דרדמה הארץ עמאה ועשונה שריפה דר'
מפרישן לעולם אל אור וחלה שניה חלה תשחבת מורח חלה דתרמור נח
חלת ⁽¹⁷⁾ הארץ עמאה גורו עליו סוס יאסור מחמת כולל ענמה ולי
בריו והשניה אוכל כהן גדול אפילו צו דלג מפליג הכא כ"ל דאע"ג דכחל
למוד ⁽¹⁸⁾ אל דהכא לאוסר לזמי ויגועי שיא צבול רחוק מא"י וגם ל'
לפריש שמי חלות לעולם אל פירושם שמונה סתן דרך חלה אחרי

ומה באחרונה היפשיטה: (ג) אחד בעל שטר; (ד) טובלין כותים לתרומה; (ה) דלא מבשל לה חמץ
 ה' ביום מוסא דלא מפרס סמא אלב ב' הויא רשידי ה'ל' חמורא מ' חמורא מוכרי ה'ל' שישא
 דאיש'ס' לאדורוהו' מלניע: (ז) חנינא דקא סוכבאט וזכר קאקדא; (ח) חתה חנא א' (ט) נכנסה
 ס' מרלא ו' ח' חמורא שיהיה ב' סקוריו ומסכרה: (י) ורובעטין דפרק ל' (יא) חמורא
 מ' להתה מוקטון: (יב) כאן הויא דקוץ חמורא: (יג) לטקן קטן מיון דקאקטוס: (יד) ללמוד
 ד' דקא; (טו) ארבע כותים להפשיט ב' כזו ס' רמקס:

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) נמ' למיעי נהן
סבר תיתחל קדושיהו:
(ב) רש"י ד"ה ה"ג וכו'
ית"ק האי נהן: (ג) ד"ה
סיתחל וכו' אני אמו סלע
דסינו:

לעזי רש"י

פודגורין, עמוד חתימה.

שימה מקובצת

6] ישראל. ציין בחוסי לקמן
(דף ג פ"ג): [ג] אסור יש
בקצת ספרים כהנ' כאן 6]
רש"י אסור אף במחנות
בהנה כן כיצד ישראל
שהפריש ר' וזו למחנות
בהנה ומצאו ישראל את
הנהגה זו וזו הנהגה

[illegible]

והדר מפרש: נמחק: (ל) ולא מרי

כז.

ו א מ"י פ"י"ב תהלוט
תרומות הלכה כ' ווע'
בטור י"ד פתן שלא שמה
על הרמב"ם וביי מיישנן;
ב מ"י פ"ה תהלוט בטורים
ה' הלכה כ'.

הנהגה:
 ז ב מ"י מ"י מ"י מ"י
 תרומות הלכה יא:
 ד (מ"י) פ"א מ"י מ"י מ"י
 ה"א ה ע"ש י"ד פ"א
 ע"ש פ"א:
 ח ה מ"י מ"י מ"י מ"י
 תרומות הלכה יא:
 ט ו מ"י מ"י מ"י מ"י
 ע"ש י"ד פ"א מ"י מ"י
 ע"ש ה ו"א מ"י מ"י מ"י
 ע"ש ב ב"ה:
 י ז מ"י מ"י מ"י מ"י
 ה"א ע"ש י"ד פ"א מ"י

מוסף רש"י

תורמת חצוה לארץ. האיל
והעץ מן המורה, בקריק
בקרובין (טו) כל מטה
התורה במידות הגדולין בחרן
איש נושא אלה בחרן וביצה
א.ו. והיו מילי באכילה.
כולה שמואל אמרה, ואשתי זו
א.ו. לא תפסי לה בנגיעה וזה

רבינו גרשום

[illegible]

תה של אור היא תרומה מן התורה
יא ולהבי יתבינן לה לאור והיא
ן דאיתרומה של כהן למא יאצטרין
בשתי נשים שעשו שני קבין. רבן
ה: כרישא מסא. ראשית העיסה:
רלס דל"ל ורב הונא גמי הים עשה

מקומות ארץ לחלוק בדברים כי הריא דפסחים גרים מקום שנה
(דף נה.) גבי הנהו דמפרשו ^אחלחלא מארורא דאמריין דאי רובא
אורור אכלי ויכלה זר בנאפייור דלמא אהו לאפרוש מן הפטור
החייב וצפ"ק דיומא (דף י.) גבי סוכת המג צהג חייב ^בצפ"ק

וּבְמִוֹצֵאוֹ וּבְמַעֲשֵׂה דַקְאֲמֵר
דְּמִלְאֲרִימָא קִאֲמֵר דְּלִי מִדְּרַבֵּן דְּלִי
אֲחָא לֹאֲפִרְסֵי מִן הַסְּפִירָה עַל הַסֵּפֶר
וּבְדַמְאִי ^(טו) הַלֹּקֵחַ מִן עֹבֵד הַסֵּפֶר
לְמִידֵּי שֶׁיֵּקֵן חֲבִירוֹ הַמְּמַלֵּךְ וְלֹא
לְכַךְ: **וְאֵתִי** ^(טז) אֲשִׁינְהָ בְּהוּ מִן
דְּהוֹלִין: וְנַעֲשֵׂין ^(טז) וְנִחְסֵין דִּף ^(טז) מֵתִי
וְגִדְּלוֹהִי דְכֶרֶךְ שֶׁמַּמְלִיט אֲוִילֵין ^(טז)
וּבְמַחֲבֵל בְּרַב מַחֲבֵל תַּחֲבִי לְנֶשֶׁךְ
אֲפִילוּ בִּצְרוֹ וְנִחְסֵין וְנִקְבִּיעַ דְּמַשֵּׁי
בְּכֹחַ וְגַבִּי תְּרֹמֶה לֹא מִנֵּי שִׁלְטָן
בְּשׂוֹם אֲפִילָה בְּגִדְּלוֹהִי דְשִׁמְחָה לֹא
גִדְּלוֹהִי אֵלֶּה בְּנֶשֶׁךְ: **תְּרֹמֶת** לֹא
אֲרִיץ בְּשֹׁלֵה בִּרְבֹּב: ^(טז) לְהַמְחִיר לֹא
טִמָּא קִאֲמֵר דַּקְאֲמֵר רַבָּה מְבַטֵּל
כִּירוֹ ^(טז) וְאֲפִילוּ ^(טז) צִימִי טוֹמָאמֵר
כִּמוֹ שְׁפִירָה קוֹנְטֵרֶס לֹאֲכֹלָה זֶה
בְּעֵינֵי אֲחָד וְהִיא דְּבִדְהִי ^(טז) וְדִף
מִנְּמַחֲוֹת בְּפִקֵּךְ רִבִּי יִשְׁמַעֲלִי ^(טז) וְדִף
^(טז) לְאֲסֻרוֹת לֹר גַּבִּי חֶלֶת עֵי
סוֹכֵכִים בְּאֶרֶץ וְתִרְמֹמֹהוּ בְּחֹלָה
מִדְּעִינִי אֲרִיץ מִיֵּדֵי שִׁמְחָה לֹא
לִירִים תִּרְמֹמֹהוּ וְהִיא פְּטוּרָה ^(טז) וְאֵתִי
הַסֵּס הֵא דִּישְׂרָאֵל מִדְּמַעַת מַשְׁמַע דְּלִי
עֹלָה לֹאֲכֹל לִירִים אֵלֶּה בְּאֲחָד וְהִיא
רַבָּה שֶׁבִּיאָה בִּרְבֹּב ^(טז):
גַּרְסַּת סְפָרִי דִּלְבָּן כִּי: דַּקְאֲמֵר
רַבָּה מְדַבֵּר עַלִּי קִאֲמֵר אֵלֶּה רַבָּה
הִיא כֵּהֵן דְּמַעֲבֹת בְּפִקֵּךְ הִירוֹעַ ^(טז)
דִּף ^(טז) קֶלֶה: דַּלִּי ^(טז) רַבָּה לְמַעֲשֵׂי זִי
מִתְּנוֹת מִי: **אוֹכֵל** הוֹדִיךְ וְאֵתִי
מִשְׁפִּירִי: מַשְׁמַע דְּלֹא צִי מִן מוֹקֵף
הֵימִי יוֹסֵל לְפָרֶס שְׁנֵאֲחֵרוֹהִי
שִׁפְרִיס הַתְּרֹמֶה ^(טז) יִשְׁאֵר מִן
שִׁתְּקִיס צוֹ מוֹקֵף אֵלֶּה קוֹנְטֵרֶס
דְּלֹאֲכֹל וְהוּךְ ^(טז) וְיִשְׁיִיר קִי תְּרֹמֶה
וְיִפְרִישָׁהּ בְּשִׁחֲרוֹהִי: **הִילֵכֶךְ**

קוצצה לה חלה ואכילה לה ברוך
 יש קצת חימה אמאי נקט כהן קטן והלא אפילו גדול יכול לאכול
 וטעמיה שטובל וטעמיה מקריד ואי משום טעמה טובילה ויכול גם כן
 שטובל וי' לתרומה וכן בבבלי היו טעמיה לתרומה חוזה לה
 כדמשמע לעיל דלא י"א אכל לה דבה דבר אלא בימי טומאתו ובמ
 גנות כותים (ומה דף גב.) שהטעמיה קודם לחמה לקטור שמן
 לתרומה ונראה לר"י מחוץ קד' דאין לחלה זו שיעור ופלי שדבר מור
 הוא ונתנה לכהן קטן ודכי שמעתי לישא י' דשקליה בריש מסא שהיה
 יומא נדונה לקטן דבר מועט (והגמ' אומה שערפת ההיכל לה
 אלא לא הימה ראייה כל כך לינתן לכהן קטן אפילו לא היה לה שיע
 יתומה מעשר: ב"ר"ש מסא ושד' זה בחגגה. פי' בקונטרס דכ
 יתורשו דלא בגיגיה אמרו דלית לה זה וגבגרי שר' ליגע אלא נקט
 גמ' ויכול להכניס איה חלה במזבח כהן האור ונראה דהנהא
 יניח י"א דקאמר לה שינכנה אייתי מסא דקא חרכא ריפחא וקאמרו
 נ כמו שפי' הקונטרס צ"עק להגיה: (דף ז:) גבי (ל"א) [מריס] מגב
 דר שקורין (מכבדת את התעור ופלי שר' דקריש שאין מתחייבין בה
 אמר פ"א טענה לה ואפאה והפריש ממנה חלה נקט שקיל לה בריש מ
 אמר פ"א טענה לה ואפאה. משמע שלא התמזל לה הפריש חלה
 (י"ח) שנעולס מפרישין שפי' חלות אחת לאור ואחת לכהן דלותן מקומו
 וי' עליה שלא לאכול אפילו כהן עתיד גמור ממנה שהיא טעמה ו
 אכל אכל כאן (י') בבבלי שר' רחוק מאלף שר' ז' מחתאיל חלה דיר
 ההיכה אכל לכהן (י') טעמא פין ללא אכילה עליו מוטבו וכן ההיכה
 שנייה דהסם חן (גם זה שם) ואקורה לנצין ולזכות ולגדות ולילולות (ו
 אינה טעמה להפריש אלא היכה דליכא כהן ממקומות הקרוינים הקטו
 ההכא אין קורה עליה שם חלה דלית ליה מורה חלה ומתכבדא דאי
 מדמשת

[illegible]